

آمریکا در حالی جشن انتقال سفارت خود به بیت المقدس را برگزار کرد که همزمان نظامیان اسرائیلی مشغول کشتار فلسطینی های معترض بودند

جشن خون در بیت المقدس

بنیامین نتانیاهو، نخست‌وزیر اسرائیل اخیراً اعلام کرد که هیچ‌وقت کشوری به نام فلسطین وجود نخواهد داشت و به جای آن از گسترش شهرک‌سازی در تمام اراضی فلسطینی‌ها طرفداری کرد. شهرک‌سازی‌ها چون دوام دولت فلسطین را غیرممکن می‌سازد، تمام دولت‌های آمریکا (به‌غیر از دونالد ترامپ) برای همه‌آنها را به‌عنوان مانعی در برابر صلح محکوم کرده‌اند. برخلاف این که هیچ‌وقت فشار قابل توجهی بر اسرائیل وارد نشده است، دولت اوباما قبل از تحویل امور به دولت بعدی چند حرکت صلح‌طلبانه انجام داد. اول، انتقارات اسرائیل برای حمایت بی‌قید و شرط در سازمان ملل را از بین بردند و قطعنامه سازمان ملل که شهرک‌سازی اسرائیل را محکوم می‌کند و تونکرده‌اند. دوم این که جان کری، وزیر امور خارجه در آخرین سخنرانی تند خود به راه نابودی صلح اشاره می‌کند که مقامات اسرائیلی به‌طور مصمم دنبال می‌کنند.

در سال ۱۹۸۸ سازش بزرگی انجام داده‌اند: برخلاف بی‌عدالتی و قبیاحتی که از چهار دهه قبل به آنها تحمیل شده است، آنها نیت اسرائیل در سال ۱۹۴۸ را شناسایی کردند تا در اراضی فلسطینی در کمتر از یک چهارم مساحت سرزمین اصلی‌شان فلسطین را به وجود بیاورند. با وجود جشن‌ها و دست‌دادن تاریخی میان یاسر عرفات و اسحاق رابین در حیاط کاخ سفید، رسیدن به صلح شدنی می‌رسد اما به‌طور کلی شکل پیوسته‌ای از آن پروژه خوشونت‌آمیز «جابه‌جایی و اشغالگری» است که فلسطینی‌ها به مدت هفت‌دهه تحمل کرده‌اند. رسانه‌های آمریکایی به‌طور دقیق تر از دید فلسطینی‌ها را به‌عنوان مبارزه در برابر اشغالگری و ظلم و ستم نشان نمی‌دهند، بلکه آن را «مناقشه‌ای» میان دو طرفی که به‌طور مساوی مضر عدم حضور صلح در منطقه‌اند، نشان می‌دهند. اما فلسطینی‌ها برای رفع این «مناقشه»

خانه‌های شان بیرون رانده تا ساکنان یهودی جای‌شان را بگیرند. مثلاً نامه اسرائیل برای نابودی روستای سوسیه فلسطینی‌ها در کرانه باختری اثبات می‌کند که اعضای ارشد کنگره ایالات متحده زساده‌روی کرده‌اند. داین فاینشتاین، سناتور کالیفرنیا با همکارانش مخالفت‌های شدیدی کرده است. این میزان جرم و جنایت به تنهایی به میزان فاجعه‌ای که در شرایط مجاز سال ۱۹۴۸ انجام شد نمی‌رسد اما به‌طور کلی شکل پیوسته‌ای از آن پروژه خوشونت‌آمیز «جابه‌جایی و اشغالگری» است که برای رسیدن به تصور اشتباه «تعادل»، رسانه‌های آمریکایی به‌طور دقیق تر از دید فلسطینی‌ها را به‌عنوان مبارزه در برابر اشغالگری و ظلم و ستم نشان نمی‌دهند، بلکه آن را «مناقشه‌ای» میان دو طرفی که به‌طور مساوی مضر عدم حضور صلح در منطقه‌اند، نشان می‌دهند. اما فلسطینی‌ها برای رفع این «مناقشه»

اسرائیل درست است، جایی که دادگاه عالی راه را برای تخریب مناطق عرب‌نشین با هدف صریح جانشینی آنها با شهرک‌های یهودی‌نشین آسان‌تر می‌کند و با این کار اعتراض سازمان‌های بزرگ حقوق بشر مانند دیده‌بان حقوق بشر و سازمان عفو بین‌الملل را نادیده می‌گیرد. در خارج از مرزهای اسرائیل، در اراضی فلسطینی که در جنگ شش‌روزه ۱۹۶۷ (۲۲ درصد باقی‌مانده از فلسطین شامل بیت‌المقدس شرقی که در سال ۱۹۴۸ تصرف نشده بود) تصرف کرد اتفاقات فجیع‌تری رخ می‌دهد. چیزی که اراضی فلسطینی را متفاوت می‌کند این است که اسرائیل هیچ حقی برای تصرف این مناطق ندارد و ۷۰ سالگی فاجعه «نکبه» در سال ۱۹۴۸ هستند. اگر «نکبه» واقعه‌ای است که اسرائیلی‌ها در آن برای رسیدن به پروژه ملی انحصاری فلسطین را ویران کردند پس نمی‌توان از آن به‌عنوان واقعه‌ای تاریخی یاد کرد، بلکه حقیقت زندگی امروز است. این موضوع در داخل

برآوردهای محتاطانه میزان مرگ‌ومیر در دیر باسین را ۱۱۰ نفر تخمین زدند. سرهنگ دوم ارتش اسرائیل که از نزدیک شاهد این اتفاق بود می‌گوید: «به‌نظر من قتل عام بود و به سختی می‌توانستم برای خودم توجیه کنم که این کار برای دفاع از خودم انجام شده است. به عقیده من کشتار جمعی اتفاق افتاد و نه چیز دیگری.» سرانجام فلسطین روزی ۷۸ درصد مناطق تاریخی فلسطین بنا شده، بیش از ۴۰۰ روستای فلسطینیان را نابود و تصرف و پناهجوه‌های فلسطینی را زندانی کردند تا دیگر نتوانند برگردند. همانطور که اسرائیل ۷۰ سالگی‌اش را جشن می‌گیرد، فلسطینی‌ها مشغول عزاداری برای ۷۰ سالگی فاجعه «نکبه» در سال ۱۹۴۸ هستند. اگر «نکبه» واقعه‌ای است که اسرائیلی‌ها در آن برای رسیدن به پروژه ملی انحصاری فلسطین را ویران کردند پس نمی‌توان از آن به‌عنوان واقعه‌ای تاریخی یاد کرد، بلکه حقیقت زندگی امروز است. این موضوع در داخل

۷۰ سال از یوم‌النکبه روز نهمی، روزی که اسرائیل صدها هزار فلسطینی را بیرون راندند می‌گذرد، اما مبارزه فلسطینی‌ها برای عدالت و حق بازگشت همچنان ادامه دارد. اگر با واژه «نکبه» آشنایی دارید، ممکن است از آن به‌عنوان روز عزاداری تاریخی فلسطینی‌ها برای آنچه ۷۰ سال پیش اتفاق افتاد یاد کنید. در آن زمان رژیم صهیونیستی با اشغال روستاهای فلسطینی و بیرون راندن ۷۵۰ هزار نفر از خانه‌های شان کشور اسرائیل را به‌وجود آورد. دیوید بن گوریون نخستین نخست‌وزیر و بنیانگذار اسرائیل در آن زمان گفت: «من از نقل مکان اجباری حمایت می‌کنم، به‌نظر من این کار به هیچ وجه غیراخلاقی نیست.» بعضی از فلسطینی‌ها با شنیدن گسترش خشونت در مناطق نزدیک از شهرهای شان فرار کردند در برابر اشغالگری مقاومت کنند به‌طور کامل تخریب شدند.

بحث انتقال سفارتخانه آمریکا از تل آویو به بیت المقدس از چه زمانی آغاز شد؟

در دودره در باست جمهوری بلک پس از او جرج بوش پسر و باراک اوباما نیز هر ۶ ماه یکبار انتقال سفارتخانه ایالات متحده به بیت المقدس را به تأخیر انداخته‌اند. دونالد ترامپ، رئیس جمهوری ایالات متحده نیز با وجود این که در شعارهای کمپین انتخاباتی خود اعلام کرده بود که در روز نخست استقرار در کاخ سفید اجازه انتقال سفارت را صادر می‌کند، یک‌بار این انتقال را به تأخیر انداخت. اما در نهایت دستور اجرای آن را صادر کرد.

کنگره ایالات متحده در سال ۱۹۹۵، طی قطعنامه‌ای انتقال سفارتخانه این کشور به بیت المقدس را تصویب کرد. این قانون به بیل کلینتون، رئیس جمهوری وقت آمریکا این اختیار را می‌داد که در صورت صلاحدید خود انتقال سفارتخانه را برای ۶ ماه به حالت تعلیق در آورد. با کشته شدن اسحاق رابین، نخست‌وزیر وقت اسرائیل و با جانشین روبه‌رو شدن روند صلح فلسطین و اسرائیل این قطعنامه هیچ‌گاه اجرایی نشده. تنها بیل کلینتون

حق خودپنداشته آغشته به خون

ترامپ با جانبداری از اسرائیل به هر گونه تظاهر دولتی مبنی بر این که می‌تواند میانجی صادق در این درگیری باشد، پایان داد. هر گونه مذاکرات صلحی با نظارت تیم ترامپ احتمالاً پیش از آغاز شکست می‌جورد. رئیس جمهوری آمریکا وقتی می‌فهمد چه اتفاقی رخ داده که حقایق که او ایجاد کرده است با واقعیت برخورد کند چه اتفاقی برای ۳۰۰ هزار فلسطینی که در شرق قدس زندگی می‌کنند، رخ خواهد داد؟ آیا همه آنها تحت محاصره قرار می‌گیرند، از حقوق خود محروم می‌شوند و اراضی شان توقیف می‌شود؟ آیا این به دلیل «حقیقت، صلح و عدالتی» است که بنیامین نتانیاهو در زمان استیقال از سفیر آمریکا در قدس گفت به آن باور دارد انجام می‌شود؟ آقای ترامپ و آقای نتانیاهو مردمی را شوکر کرده‌اند که در عمق ناامیدی به سر می‌برند. با حذف مسأله قدس از روی میز مذاکره، فلسطینیان احساس می‌کنند که تنها درخواست باقی‌مانده، گرفتن حق بازگشت است. فلسطینیان ۷۰ سال پیش در سالروز فاجعه با همان نکیه شاهد اخراج آوارگان بودند. اسرائیلی‌ها به تندی پاسخ می‌دهند که اجرای حق بازگشت با حیات «کشور اکثریت یهودی دموکراتیک» نطبق ندارد. این مسأله اکنون وارد زبان همه فلسطینیان است. درگیری در «سرزمین مقدس» بازی مجموع سفر نیست که تنها یک پرده داشته باشد، احتمالاً خلاف آن واقعیت داشته باشد. هر دو آنها ناکام می‌مانند و در ادامه یک جمعیت غیرنظامی طرف دیگر را تحقیر و دچار عب و وحشت می‌کند. با این‌ها نپایان راهی برای زندگی در کنار یکدیگر در دو کشور پیدا می‌کنند. کشوری که استقلال و امنیت مردم خودش را تأمین کند. اگر چنین نتیجه‌ای حاصل شود، منطقی است که قدس غربی با پایتخت اسرائیل شود و قدس شرقی پایتخت فلسطین بماند. این برای همگان واضح است الا برای ترامپ و نتانیاهو که سرسپرده‌های سلطه و حشبه‌ها به مردمی عقب‌افتاده شده‌اند.»

قابل توجه نیست که سربازان از ارتش به معترضان که عمدتاً غیر مسلح هستند و تهدیدی جدی به‌شمار نمی‌آیند، تیراندازی کرده و آنها را یکسره با این وجود، سربازان اسرائیلی دوشنبه در مرز غزه و اسرائیل چنین کردند. اسرائیلی‌ها معترضان را با مهمات جنگی هدف گرفتند و ظاهر امونیت هم در ده‌ها کشته و صدها معلول در میان فلسطینی‌هایی بر جای ماند که به سمت مرز حرکت کرده بودند تا بر حق شان برای بازگشت به سرزمین اجدادی شان تأکید کنند. ارتش اسرائیل شرمی از ارتکاب آنچه شبیه جنایت جنگی است، ندارد. در این‌ها اتهاماتی جدی است. اما واکنش آنها شانه بالا انداختن بوده است. اسرائیل با محاصره غزه ۴ میلیون نفر را پشت سیم‌های خاردار و برج‌های نگهبانی از تنش انداخته است. واکنش اسرائیل به این تحولات، واکنش یک زندانبان به شورش زندانبان بوده است. یک ترافی که گنهایش بر گردن زندانبان است.

این تفکر اسرائیلی‌ها خاطر ناک است. با این حال، آنها این کار را به دلیل وجود «حقی» خودپنداشته و افراطی در اسرائیل انجام دادند و این که اکثر وزرای کنونی دولت تل آویو این راه را پرورش دادند که اسرائیل می‌تواند از طریق نیروی برتر نظامی‌اش به آن زمان‌های ملی فلسطینیان خاتمه دهد. این سیاستمداران از سوی دونالد ترامپ، رئیس جمهوری آمریکا حمایت شدند که به وعده‌اش برای به رسمیت شناختن قدس به‌عنوان پایتخت اسرائیل عمل کرد. امروز سفیر ترامپ که به گروه‌های راست افراطی یهودی در اسرائیل پول می‌دهد، سفر تخریب‌کننده جدید کشورش را در قدس افتتاح کرد. این اقدامی بی‌پروا و تحریک‌آمیز است که به صلح لطمه می‌زند. مانند مسأله آوارگان، شهرک‌سازی‌ها و مرزها، وضع قدس یک مسأله ناتمام است. هیچ کشوری حاکمیت اسرائیل بر قدس را به رسمیت نمی‌شناسد و جامعه جهانی معتقد است که وضع آن باید از طریق مذاکرات حل و فصل شود.

ترامپ در قدس شکست خورده است

دادند. دولت‌های اسرائیل سال‌ها تاکید کرده‌اند هیچ شریک صلحی در طرف مقابل نیست و به گونه‌ای عمل کردند که این را به شکل یک «حقیقت» نشان دهند. احتمال برقراری صلح رو به افول است و مولفه دموکراتیک اسرائیل با فشار اشغال بلندمدت میلیون‌ها فلسطینی که سرزمین خودشان را ندارند، همچنان رو به نابودی است. ترامپ مکرراً وعده یک طرح صلح بزرگ را می‌دهد و او اکنون ورنه آمریکا را به سمت این استراتژی حداکثری اسرائیل انداخته است. ایالات متحده چندین دهه به میانجیگری میان اسرائیل و فلسطینیان افتخار می‌کرد. دولت‌ها پیایب خواستار فرمول صلحی می‌شدند که طرفین روی مسائل کلیدی مذاکره کنند، حرم‌هایی میان دو کشور تعیین شود، حفاظت از امنیت اسرائیل، چگونگی مدیریت آوارگانی که گریختند یا پس از تشکیل اسرائیل در ۱۹۴۸ رانده شدند و تصمیم‌گیری درباره آینده قدس که قرار بود پایتخت مشترک اسرائیلی‌ها و فلسطینی‌ها شود. این که ترامپ، قدس را به‌عنوان «پایتخت اسرائیل» به رسمیت شناخت و سفارت کشورش را به آن جانتقل کرد، در واقع کنار زدن ۷۰ سال بی‌طرفی آمریکاست. این که اسرائیل روی حفاظت از حرم‌هایش با غزه تاکید دارد، با این مسأله که آنها از مهمات واقعی به جای گاز اشک‌آور، آب پرفشار و سایر تدابیر غیر کشنده علیه معترضان استفاده می‌کنند، تفاوت دارد. فلسطینیان دوباره و دوباره از رسیدن به صلح ناکام ماندند.»

روزی که ایالات متحده آمریکا سفارتش را در قدس باز کرد، همان روزی است که جهان انتظارش را می‌کشید، چرا که قرار بود پایان درگیری بی‌پایان و خاتمه تراژدی خونبار دو طرف باشد. اسرائیلی‌ها و فلسطینیان، پایتختی را در قدس متصور بودند و آمریکایی‌ها چندین نسل میانجی صلح‌سازی بودند و بر ادعاهای هیچ کدام از طرفین صحنه نمی‌گذاشتند تا توافقی برای حل تمام مسائل حاصل شود. اما دونالد ترامپ دوشنبه این سفارت را به‌عنوان هدیه‌ای بدون سازش یا پیش‌شرط به دولت بنیامین نتانیاهو داد و ضربه‌ای به فلسطینیان زد. جهان شاهد طلوع صلح و امنیت جدیدی که برای درمان دو طرف از مدت‌ها پیش رویایش را در سر می‌پروانده، نبود. در عوض، جهان شاهد بود که سربازان اسرائیلی ده‌ها معترض فلسطینی را به ضرب گلوله کشتند و هزاران نفر دیگر را در امتداد حریم اسرائیل با نوار غزه زخمی کردند. این اقدام یکجانبه به جای مذاکره و سازش در راستای خدمت به اهداف دولت‌های دست‌راستی متوالی اسرائیل عمل کرده است. آنها به صورت مداوم شهرک‌سازی در کرانه باختری، سرزمینی که فلسطینیان انتظار دارند بخشی از کشور فلسطین باشد را توسعه دادند. حتی زمانی که اسرائیلی‌ها در ۲۰۰۵ نابودی شهرک‌ها در غزه را آغاز کردند، این کار را بدون مذاکره بر سر یک توافق انجام دادند. آنها این اقدام را با هدف افزایش امنیت اسرائیل در کوتاه‌مدت انجام دادند، در حالی که ناامیدی فلسطینیان و قدرت گروه حماس را افزایش

واکنش‌های بین‌المللی به گسترش غزه

آمریکا راج شاه سخنگوی کاخ سفید: «مسئولیت مرگ تراژیک این افراد مستقیماً به عهده حماس است... حماس عمداً به چنین واکنشی دامن می‌زند.»
کویت با تنظیم بیانیه‌ای در شورای امنیت سازمان ملل ضمن ابراز «انزجار و اندوه» خواستار تحقیقات مستقل درباره خشونت‌ها شد، اما آمریکا این حرکت را مسدود کرد.
اتحادیه اروپا: فدریکا موزرینی مسئول سیاست خارجی این اتحادیه و بریتانیا خواستار خویشتن‌داری شدند.
آلمان گفت که اسرائیل حق دفاع از خود را دارد، اما این پاسخ باید متوازن و به اندازه باشد.
فرانسه اماتوئل مکرون رئیس جمهوری فرانسه خشونت توسط ارتش اسرائیل علیه تظاهرکنندگان را محکوم کرد.
ترکیه گفت که آمریکا هم در این «کشتار شرم‌آور» با اسرائیل شریک است. این کشور گفت سفرای خود از هر دو کشور را فرامی‌خواند.
سازمان ملل یکی از شدیدترین بیانیه‌ها را زید رعد حسنین کمیسر عالی حقوق بشر سازمان ملل صادر کرد و در آن «کشتار تکان‌دهنده ده‌ها نفر و زخمی کردن صدها نفر در آتش اسرائیل» را محکوم کرد.
آفریقای جنوبی هم سفیر خود را از اسرائیل فراخواند و آنچه را «رفتار بدون تبعیض و ناگوار در تازه‌ترین حمله اسرائیل» خواند، محکوم کرد.

کشورهایی که در مراسم افتتاح سفارت آمریکا در بیت المقدس شرکت کردند:

اوکراین

رواندا

پاناما

هندوراس

السالوادور

کنگو

آلبانی

ویتنام

صربستان

پرو

مجارستان

ایتیوپی

ساحل عاج

آنگولا

پاراگوئه

سودان جنوبی

فیلیپین

کنیا

گرجستان

جمهوری چک

اتریش

تانزانیا

تایلند

رومانی

میانمار

گوآتمالا

جمهوری دومینیکن

کامرون